



Інформаційний бюлетень НС

**NSDAP/AO : PO Box 6414  
Lincoln NE 68506 USA  
www.nsdapao.org**

#1129

03.11.2024 (135)

**A. V. Schaerffenberg**

# Неоспівані герої білої раси

Частина 2

## Фріц Юліус Кун

6 жовтня 1958 року Джордж Лінкольн Роквелл вперше після закінчення Другої світової війни підняв прапор зі свастикою. У своїй автобіографії *"Цього разу світ"* колишній командувач ВМС США чітко зазначає, що вважає цей день офіційним початком американського націонал-соціалізму в постгітлерівську епоху. Хоча командер Роквелл, безумовно, був найвідомішим лідером цього руху в Сполучених Штатах, він не був першим. Були й інші, за двадцять, навіть тридцять і більше років до нього. Їхні імена, вчинки і долі були майже повністю затерті катастрофою війни, яка стала між їхньою боротьбою і його боротьбою. Але найбільше з тих довоєнних націонал-соціалістів запам'ятався феномен, який антагоністична преса неточно описала як "Німецько-американський Бунд".



**Fritz Julius Kuhn**

Навіть сьогодні деякі націонал-

соціалісти, як американські, так і інші, збентежено здригаються від самої згадки про цю організацію. Вони вважають Бунд дуже великою помилкою, яку краще забути, насамперед тому, що він повністю зіграв на руку своїм ворогам, поширюючи уявлення про те, що націонал-соціалізм був лише німецькою змовою з метою захоплення США. Безумовно, саме так його послідовно зображували. Але правда, як показав єврейський автор книги "*Нацистський рух у Сполучених Штатах*," була зовсім іншою. Хоча Сандар Даймонд, природно, вороже ставиться до свого об'єкта, він, тим не менш, подає правдоподібний погляд на Бунд, здебільшого (і на диво) не забарвлений стандартними інвективами. Це єдина наявна реальна історія цієї суперечливої організації. Навіть якщо так, це принаймні адекватний звіт про важливу частину спадщини нашого руху.

Чимало товаришів заперечать, що Бунд взагалі не є частиною нашої спадщини, що його послідовники були не більше ніж короткозорими тевтонськими націоналістами, які вважали "арійця" просто синонімом "німця". Іншими словами, їх не цікавила всесвітня біло-расова єдність, яку Роквелл вбачав у націонал-соціалізмі, і вони прагнули лише організувати німецькі громади в Сполучених Штатах. Така інтерпретація, згідно з дослідженнями Даймонда, що заслуговують на довіру, є не зовсім точною. Цікаво, що до написання книги, через понад чотири десятиліття після подій, про які він пише, його спонукало відродження Білої влади в середині 1970-х років, зосереджене на Середньому Заході загалом і в Чикаго зокрема, хоча аж ніяк не виключно. Не згадуючи про цю сучасну боротьбу, Даймонд хотів показати, за допомогою висновків, що можна провести паралелі з Бундом. Можливо, він мав рацію. Незалежно від того, чи можемо ми сприймати його як чисту націонал-соціалістичну організацію, Бунд невіддільний від нашого історичного, а то й взагалі ідеологічного походження, подобається нам це чи ні, тому що він не зовсім забутий багатьма американцями, які пережили кінець 1930-х і початок 40-х років. Більше того, правда не така жахлива, як може здатися деяким товаришам.

## **Тевтонці та друзі**

*Американсько-німецька народна федерація*, а саме так вона називалася, була не першим проявом націонал-соціалізму в Сполучених Штатах. Ще в березні 1923 року (за вісім місяців до Мюнхенського путчу) прапор зі свастикою вперше замайорів в Америці над житловим будинком на північній околиці

Чикаго. Його підняли кілька чоловіків, переважно емігрантів з голодуючої повоєнної Німеччини, які об'єдналися в клуб "Тевтонія." Вони налічували, можливо, не більше десятка членів, метою яких було поділитися спільною любов'ю до націонал-соціалізму, і не більше того. Це був, як свідчить його назва, лише клуб, який не мав жодних політичних цілей, окрім збору невеликих грошових пожертв для Німеччини та боротьби з Гітлером.

Після 9 листопада, коли Мюнхен зазнав поразки, деякі біженці від невдалого путчу прибули до Америки і приєдналися до крихітної групи чиказьких товаришів, які змінили назву групи на Товариство "Тевтонія." На момент обрання Гітлера канцлером, 30 січня 1933 року, Товариство "Тевтонія" налічувало 500 братніх членів, переважно в Чикаго, Детройті та Нью-Йорку. Саме в цей час товариші з "Тевтонії" досягли свого найщасливішого успіху, домігшись від власника одного з найвідоміших ресторанів Чикаго, "Ред Стар Інн", що на Кларк Стріт біля Норт Авеню, дозволу вивісити величезний прапор зі свастикою на даху ресторану на честь тріумфу фюрера! Але підняття цього прапора також сигналізувало про наближення дуже серйозної проблеми.

Через перемогу націонал-соціалістів на виборах тевтонці раптово отримали тисячі заявок на членство. Не маючи формальної організації, яка могла б впоратися з таким напливом зацікавлених, асоціацію довелося розпустити, а на її місці створити нову структуру, орієнтовану на масове членство: *Друзі Нової Німеччини*. Незважаючи на зростання чисельності, F.O.N.G., як її називали, залишалася братньою організацією німецьких американців, які співали дифірамби Адольфу Гітлеру на пікніках і в пивних залах. Однак його безневинний характер проіснував недовго.

На початку квітня Американський єврейський конгрес та Бнай-Брїт розпочали загальнонаціональний бойкот усіх німецьких магазинів у Сполучених Штатах, навіть якщо їхні власники були американцями впродовж багатьох поколінь. Євреї вимагали: "Не купуйте німецьких товарів!" Несподівано в гастрономах, музичних крамницях чи іграшкових магазинах, які до цього часу були невід'ємною частиною американського мегаполісу, побили вітрини, їхніх покупців обзивали "фашистами!", а власникам погрожували розправою, яка іноді матеріалізувалася для нещасного власника крамнички.

Того літа євреї та їхні поплічники-неєвреї влаштували масштабну медіа-

подію, орендувавши та заповнивши печерний нью-йоркський Медісон-сквер-гарден. Там відбувся інсценований судовий процес, на якому Адольфа Гітлера та його прибічників звинуватили у "злочинах проти людяності". Під рясним висвітленням у пресі, на всіх основних радіостанціях і в голлівудській кінохроніці євреї емоційно розповідали про масові вбивства і табори знищення; вони качалися по підлозі в неконтрольованих пароксизмах ненависті, що випльовувалася з рота, і рвали на собі одяг у найкращому старозавітному стилі - і все це за кілька років до того, як нібито розпочалося так зване "остаточне розв'язання". Звичайно, це була розминка перед найвищим актом єврейської помсти - післявоєнним Нюрнберзьким процесом. З їхньою талмудичною одержимістю "Законом" нікого не здивували ні заочні обвинувальні вироки, винесені Гітлеру (та сама фраза, яку євреї повторювали в Нюрнберзі і яка є актуальною і сьогодні, коли на якогось восьмидесятирічного старого, звинуваченого в націонал-соціалістичному минулому, вказують пальцем), ні передбачуваний смертний вирок, який гебрайська асамблея зустріла несамовитим тріумфом, наче сцену з Пуриму. Те, що ці істеричні процеси відбувалися після того, як Гітлер перебував при владі лише кілька місяців і більш ніж за десять років до початку фальшивого "Голокосту", також не стало несподіванкою для тих, хто знайомий з євреями. Фактично, мстивий показовий судовий процес був їхнім офіційним оголошенням війни націонал-соціалістичній Німеччині. Вони публічно пообіцяли задіяти всі фінансові можливості, щоб економічно знищити цю непокірну країну.

## **Євреї оголошують війну**

Головний організатор процесу на ґрунті ненависті та речник антинімецького бойкоту підсумував, що саме робили євреї. В ефірі найбільшої нью-йоркської радіостанції (WABC) і наступного дня (7 серпня 1933 року) в газеті "*Нью-Йорк Таймс*" Самуель Унтермайєр, президент *Всесвітньої єврейської економічної федерації*, вигукнув: "Історія повториться, але це не дає нам жодних підстав допустити повернення колись великої нації до темних віків або не врятувати ці 600 000 душ (євреїв) від пекельних мук, як ми можемо зробити це за допомогою наших християнських друзів, якщо у нас є воля до дії. Кожен з вас, як єврей, так і неєврей, хто ще не записався на *цю священну війну* (курсив автора), повинен зробити це зараз і тут. Недостатньо, щоб ви не купували жодних товарів, зроблених у Німеччині. Ви повинні відмовитися мати справу з будь-яким торговцем або власником магазину, який продає

товари німецького виробництва або покровительствує німецьким кораблям або судноплавству. Ми пропонуємо, і в цьому ми вже далеко просунулися, суто оборонний економічний бойкот, який підірве гітлерівський режим і приведе німецький народ до тями, знищивши його експортну торгівлю, від якої залежить саме його існування. На закінчення дозвольте мені ще раз подякувати вам за цей теплий прийом і запевнити вас, що з вашою підтримкою і підтримкою *мільйонів наших неєврейських друзів* (курсив автора) ми заб'ємо останній цвях у труну фанатизму і фанатизму!"

Незалежний тон просторікувань Унтермайера про смерть і руйнування очевидний навіть у друкованому вигляді, незважаючи на його збуджений, високий носовий голос. Агітуючи за загибель Німеччини на такому ранньому етапі гри, він активно виконував *протоколи сіонських мудреців*, в яких сказано: "Ми повинні бути в змозі відповісти на кожен акт опору війною з сусідами ("неєврейськими друзями" Унтермайера) тієї країни, яка наважиться виступити проти нас" (пункт 3, протокол VII). Коли економічна агресія нарешті трансформувалася у військову, як це завжди має бути, заява Унтермайера 1933 року від імені світового єврейства не була забута. Моріс Л. Перлзвейг, голова британської секції *Всесвітнього єврейського конгресу*, радів: "*Всесвітній єврейський конгрес воює з Німеччиною вже сім років!*" (*Toronto Evening Telegraph*, 26 лютого 1940 р.) Його підтримав Джеффри Мандер у лондонському "*Jewish Standard*" від 7 квітня 1941 р., коли сказав: "Справа євреїв усього світу - це справа, за яку воює Великобританія та її союзники", а нью-йоркське "*Jewish Mirror*" у жовтні 1942 р. процитувало Людвіга Льюїсона, одного з найвпливовіших людей у світі, одного з керівників *Сіоністської організації Америки*: "Єврейський народ - символ сутності цієї війни. Ніхто інший. Ніхто інший. Це альфа і омега, початок і кінець всієї справи! "

### **З'являються американські штурмовики**

Оскільки американська влада, цілком природно, не бажала захищати німецько-американських бізнесменів від євреїв, крик про допомогу пролунав до F.O.N.G. Її організатори відреагували на це створенням добровільної служби безпеки, людей в уніформі, які несли варту перед закладами, що перебували під загрозою, та розповсюджували листівки, що пояснювали дилему з німецько-американської точки зору. Відомі під назвою O.D. ("*Ordnungs Dienst*", або "Служба порядку"), її активісти відіграли важливу

роль у порятунку малого американського бізнесу від розорення під час депресії, водночас захищаючи життя і здоров'я людей від єврейського вуличного тероризму.

По інший бік Атлантики лідери в Берліні не забували про події в Сполучених Штатах. Дії євреїв там були передбачуваними, і їхній контроль над більшістю засобів масової інформації також був високо оцінений. Старий N.S.D.A.P.-A.O., офіс партії, створений спеціально для комунікації між націонал-соціалістами вдома та за кордоном, очолював Ернст Боле. Він народився в Англії, провів юність у Південній Африці, а в 1923 році вступив до Берлінського університету, щоб отримати ступінь бакалавра комерції. Натхненний драматичними подіями листопада того року, він приєднався до гітлерівського руху, що зароджувався, і швидко піднявся по кар'єрних сходах, ставши державним секретарем у Міністерстві закордонних справ, не в останню чергу завдяки своєму широкому особистому знайомству зі світом за межами Європи, зокрема, з англомовними країнами. Усвідомлюючи, що будь-які заяви про справжню природу єврейського бойкоту, зроблені його відомством, будуть або замовчуватися американськими єврейськими ЗМІ, або перекручуватися в антинімецьких цілях, Боле надсилав листівки, книги і фільми F.O.N.G. Його організатори надавали ці матеріали як правдиву контрпропаганду зловмисній кампанії зі зв'язків з громадськістю, яку проводив Унтермаєр та його кошерні поплічники.

Боле хотів значно збільшити обсяг своїх інформаційних відправлень. Але він був стурбований тим, що такі матеріали розповсюджувалися внутрішніми американськими групами. Оскільки його література та фільми виходили виключно через німецьку громаду тут, американці логічно вважали б їх нічим іншим, як "нацистською пропагандою", і відкидали б їх як упереджені погляди іноземної держави. Він хотів показати добру волю і дружбу Нової Німеччини до Америки. Звичайно, на той час існувала місцева націонал-соціалістична організація "*Леґіон срібних сорочок*." Але її лідер Вільям Дадлі Пеллі, який вже перебував під пильним наглядом ФБР і слідчих комітетів Конгресу, вирішив поширювати лише обмежену кількість берлінських матеріалів, бо не мав наміру підтверджувати звинувачення своїх ворогів у тому, що "*Срібні сорочки*" є агентами іншого уряду.

У той час як Боле намагався зробити позицію Третього Рейху прийнятною для американського народу, лідери F.O.N.G. рухалися в протилежному напрямку. Їхні зусилля були більше зосереджені на організації

німецькомовних громад США, щоб зробити всіх німців в Америці частиною Батьківщини, а решту населення вважали другорядною. Результати були передбачувані. Німці в Америці, як і всі іммігранти, зберегли сентиментальні та культурні зв'язки з рідною землею, але вони стали американцями насамперед у всьому іншому і обурювалися будь-якими спробами політизувати їх з боку осіб, яких вони тепер вважали іноземцями. "По суті, німецькі іммігранти та їхні нащадки стали американцями і хотіли залишатися американцями". Вони обурювалися, що їхня вірність прийнятій країні була скомпрометована земляками з F.O.N.G.

Більшість американців не німецького походження почали сприймати націонал-соціалізм не інакше, як іншу версію комунізму, змову з метою захоплення влади; Сталін використовував робітників, Гітлер - американців німецького походження; це була єдина різниця, яку вони розуміли. Жахнувшись і розлютившись несприятливою зміною думки, Боле наказав директорам F.O.N.G. вигнати всіх німецьких громадян, різко скоротити поставки матеріалів до Сполучених Штатів і виступив зі знаменитою публічною заявою:

"Націонал-соціалізм не на експорт". *Друзі Нової Німеччини* завдали великої шкоди репутації цієї країни в Америці, граючи на руку її єврейському ворогу, і Боле сподівався, що вони незабаром припинять свою діяльність. І справді, коли їхні зусилля почали згортатися, а серед їхніх лідерів спалахнула боротьба, дні F.O.N.G. були злічені. Але американський націонал-соціалізм постраждав.

### **Американці та Третій Рейх: взаємна любовна інтрига**

На щастя, відносини США з Німеччиною внаслідок цього значно покращилися, звісно, не на урядовому рівні, але американський туризм у Німеччині різко зріс у середині 1930-х років. Як визнає Даймонд, "відвідувачі заповнили Третій Рейх. Це було літо німецької Олімпіади. Пансіонати та готелі були заповнені, а іноземці захоплювалися новозбудованим автобаном та урядовими будівлями в столиці. Багато хто повертався додому, вірячи, що дух націонал-соціалізму не був лише витвором пропаганди". Він наводить приклад "потoku американських туристів, які відвідували Німеччину. Американці знайомилися з визначними пам'ятками Рейнської області, на Олімпійських іграх у Берліні в 1936 році

або відвідували знамениті середньовічні міста, обнесені стінами, такі як Ноердлінген або Ротенбург-ан-дер-Таубер. Олімпійські ігри закінчилися 16 серпня. Хоча багато іноземних гостей залишили Німеччину, не менша кількість залишилася і домовилася про відвідування Днів партії (Reichsparteitag der Ehre, або "Почесний день партії Рейху"), які розпочалися 8 вересня". І, на відміну від політики "залізної завіси" Радянського Союзу щодо власних громадян, "німці також відвідували Сполучені Штати у великій кількості". Очевидно, що Гітлеру не було чого турбуватися про дезертирство. Він, фактично, випадково згадав у розмові за вечерею приблизно в цей час: "Якщо хтось хоче покинути Німеччину, нехай їде. Я не буду стояти на їхньому шляху. Якщо вони незадоволені тим, що ми намагаємося зробити, вони не повинні залишатися тут. Двері завжди відчинені".

У той самий час, коли єврейський бойкот було подолано завдяки його революційній економічній політиці, а Рейх став культурним магнітом для шанувальників з усього світу, занепала F.O.N.G. отримала нове дихання, на превеликий жаль для Боле. *Друзі*, виснажені нескінченними чварами, передали свої повноваження організаційному динамо на ім'я Фріц Кун. Він взявся за справу, розпустивши F.O.N.G. і замінивши її *Американсько-німецьким народним союзом (Amerikadeutscher Volksbund, або Американсько-німецький народний союз)*, більш відомим згодом як Бунд. 29 березня 1936 року 39-річний Кун був обраний Бундеслейтером (лідером Бунду), щоб створити "потужну культову організацію". Далі Даймонд зазначає, що "за часів Фріца Куна американський нацистський Бунд перетворився з фракціонованої та неефективної групи на інструмент активного руху. Куну-бізнесмену вдалося перетворити Бунд з обтяженої боргами групи, що залежала від підтримки нацистської Німеччини, на самодостатню, прибуткову організацію", що мала 55 осередків у 7 регіонах Сполучених Штатів. Регіональні штаб-квартири знаходилися в Лос-Анджелесі, Денвері, Далласі, Чикаго, Детройті, Атланті та Нью-Йорку, а десятки менших підрозділів - практично в кожному штаті. На зборах Бунду по всій країні не були рідкістю десятки тисяч радісних прихильників. Що за людина могла здійснити таку трансформацію?

### **Слово за новим лідером Бунду!**

Фріц Юліус Кун народився 15 травня 1896 року в Мюнхені. Коли почалася



Перша світова війна, він був молодим кулеметником-добровольцем у баварській піхоті на Західному фронті. Завдяки своєму розуму і хоробрості він дослужився до звання лейтенанта і отримав численні нагороди за відвагу, в тому числі Залізний хрест першого класу. Капітуляція Кайзера розв'язала руки войовничому комунізму на вулицях його рідного міста, де він приєднався до новоствореної НСДАП у 1921 році. Того ж року він вступив до Мюнхенського університету, де вивчав хімічну інженерію, і поширював цю ідею серед своїх однокурсників, серед яких була і його наречена Ельза. Учасник путчу, який через два роки зазнав невдачі, він разом із коханою втік з країни під загрозою арешту і дістався до Мехіко. Там вони одружилися і народили двох дітей, сина і доньку. Наступні чотири роки Фріц був успішним хіміком, але надійшла краща пропозиція від Ford Motor Company, тож він переїхав із сім'єю до Детройта і став натуралізованим громадянином. У 1933 році він приєднався до "*Друзів Нової Німеччини*," швидко піднявшись по кар'єрних сходах до посади лідера Середнього Заходу, коли директори F.O.N.G. одноголосно поставили його на чолі своєї організації, що занепадала.

Особисто Фріц Кун мав велику кістляву статуру, яка по-ведмежому висіла на його зрості 6'2" і залякувала ворогів. Але найближчі товариші знали його найкраще за лагідну вдачу та сентиментальне серце. Людина, яка могла ревити з трибуни проти євреїв, також плакала щороку на Різдво, коли чула "Тиху ніч", бо вона нагадувала йому про дім його юності. Не позбавлений іронічного почуття гумору, він якось надіслав Мартіну Дісу, параноїдальному консервативному конгресмену, який виступає за заборону антисемітизму, безкоштовні квитки на мітинг Бунду. Перш за все, Куну було притаманне запекле почуття лояльності, чесності та правильної поведінки щодо націонал-соціалізму. Як він одного разу заявив: "Служба не компенсується прихильністю чи привілеями. Лише завдяки духу радісної самопожертви ми переможемо". Ось так старий солдат, ветеран окопів, апелював до вищих інстинктів своїх слухачів. Як визнає навіть Даймонд: "Загалом, його послідовники високо цінували його творчість".

Новий лідер Бунду зміг оживити рух, американізувавши його. Він більше не займався політизацією здебільшого неохочої німецької громади за рахунок ширшої білої громади. Кун "нарікав на долю Німецької Америки; він не міг зрозуміти, чому вона обриває коріння своїх предків на користь єврейської Америки". Натомість до свастики почали стікатися американці всіх національностей. На типовому мітингу Бунду в лютому 1939 року виступив

ненімецький оратор Рассел Данн. Його аудиторія складалася на 30% з англосаксів, скандинавів і слов'ян, на 25% з ірландців і на 20% з італійців; німців було заледве чверть слухачів. Даймонд пише: "Ті, хто відвідував його публічні заходи, були переважно не німцями. Спостерігачі все частіше помічали, що зустрічі відвідували антибританськи налаштовані ірландці з робітничого класу, російські емігранти, італійські колишні військовослужбовці, кофлініти (послідовники надзвичайно популярного "радіо-священника" Френсіса Кофліна), а також представники нижчого середнього класу і робітничого класу корінних американців".

Кун також встановив робочі стосунки практично з усіма правими та расистськими групами в США, особливо з *Легіоном срібних сорочок*, першою справжньою націонал-соціалістичною організацією в Америці: "Часто бундисти марширували пліч-о-пліч з *асоціацією Ліктор*" Йозефа Санті, *Циркуло Маріо Моргантіні*" Джона Фінціо (обидві групи були підрозділами *італійських Чорних сорочок*), *українськими Коричневими сорочками*", а також із залишками "Срібних сорочок" Пеллі та *Американської націоналістичної конфедерації* Дітераджа. Американський націонал-соціалізм вступав у свої права і навіть передвіщав численні не-німецькі підрозділи СС, які наступного десятиліття воюватимуть проти Радянського Союзу. Обмін літературою і навіть лідерами був звичайною справою: "У таборі (Бунду) Нордланд у Нью-Джерсі часто виступали представники Ку-клукс-клану і Сальваторе Каріді, президент північногудзонського відділення італійської організації "Екс-комбатенти"". Така цивілізована співпраця різко контрастувала з дріб'язковою уїдливістю, характерною для все більш імпотентного правого крила в Америці протягом останніх 50 років.

## **Націонал-соціалізм з людським обличчям**

Але була й інша причина зростання Бунду: "Успіх Куна частково пояснювався його прихильністю до принципу лідерства". Він прищепив усім членам Бунду той самий фундаментальний принцип, який створив м'язисту, але гнучку організацію N.S.D.A.P.: Абсолютна влада над послідовниками; абсолютний послух лідерам. Цей військовий спосіб дій був необхідний через жорстокий опір, з яким бундисти зіткнулися з боку войовничих комуністів та істеричних євреїв. Але Бунд приваблював не лише своїми драматичними маршами, мітингами та вуличними боями: "Багатьох молодих людей у віці двадцяти років приваблювала принада братньої діяльності Бунду, яка

охоплювала всеосяжну спортивну програму. До літа 1936 року дві футбольні команди Бунду, Ганза і Гамбург, взяли участь у турнірах у штаті Нью-Йорк. Були також конкурентоспроможні команди з тенісу, хокею, плавання та лижного спорту. Для тих, хто не брав участі у змаганнях, Бунд спонсорував лижні вихідні в горах Катскілл. Щочетверга о дев'ятій вечора Бунд проводив "Вечір пива", а для тих, хто не любив алкоголь, - "Годину кави". Напої та бутерброди були безкоштовними, надавалися колоди гральних карт і показувалися безкоштовні фільми". Були також дуже цікаві слайд-презентації нового мистецтва, музики та архітектури Третього Рейху.

Мабуть, найпривабливішими були півдужини просторих таборів, якими керував Бунд у мальовничих природних місцях. Серед них були "Гінденбург" у Вісконсині, поблизу Графтона, "Дойченхорст" у Пенсильванії, "Нордланд" у Нью-Джерсі, "Зігфрід" на Лонг-Айленді, в Яфанку та "Ефденде" в Мічигані, у Понтіаку. Ці обширні володіння були націонал-соціалістичною територією, де архітектура у стилі вікінгів, різноманітна уніформа і, перш за все, спільний дух народної громади репрезентували світ білої людини *par excellence*. Безумовно, найбільш захопленими відвідувачами таборів Бунду були 600 дітей, які гралася і навчалися в "Гінденбурзі" і "Нордланді" з червня по вересень 1937 року. Який "табірний відпочинок" вони, мабуть, мали! Після того, як восени хлопчики і дівчатка повернулися до своїх звичайних державних або парафіяльних шкіл, їхні перші твори "Як я провів літні канікули", безсумнівно, стали для їхніх вчителів повчальним читанням! Навіть Даймонд заздрить, що діти "схоже, насолоджувалися літом", і це ще м'яко кажучи.

Чудові та бездоганно чисті табори користувалися таким успіхом, що приносили додаткові прибутки Бунду, який здавав котеджі в оренду цілий рік. Решта доходів надходила від членських внесків, внесків прихильників, продажу журналів та реклами. Серед престижних рекламодавців у виданнях Бунду були пивоварна компанія Schlitz Brewing Company, Telefunken Records, Harag-Lloyd Lines і пароплавна компанія Hamburg-America Steamship Company. Через кілька місяців після обрання Куна лідером Бунд став повністю самодостатнім у фінансовому плані. "Він вдихнув нове життя в обложений Бунд, і зробив це без жодної допомоги з боку Німеччини".

## Випадкова зустріч з фюрером

Незважаючи на чудові досягнення Куна, Боле все ще був стурбований тим, що Бунд виглядає "занадто німецьким" і нагадує, хоч і помилково, підривний підрозділ Третього Рейху в Сполучених Штатах для більшості американців. Кун стверджував, що Бунд, попри всю свою експансію, залишився тим, чим він був завжди, з перших днів *Тевтонського союзу* - клубом, набагато більш братнім, ніж політичним. Однак Боле мав свої побоювання і відмовлявся допустити будь-яке офіційне визнання Бунду, який отримував літературу від А.О., але не більше того. Протягом усієї своєї історії відносини Бунду з Німеччиною мали бути прохолодно-дистанційованими. Націонал-соціалісти в Німеччині сподівалися знищити будь-яке враження, що вони втручаються у внутрішні справи інших країн.

Відомство Боле мало дуже чіткі уявлення про А.О. та необхідність уникати підозр за кордоном: "Її метою є захоплення німців за кордоном до суворої поваги до законів і звичаїв країни, в якій вони є гостями, і водночас до того, щоб вони ніколи не забували про свою батьківщину. Закордонна *організація* (ЗО) допомагає всім німцям за кордоном підтримувати зв'язок зі своєю батьківщиною і підтримувати її ідеали у своєму повсякденному житті". Боле дуже гостро відчував, що Бунд, попри всю свою американізацію, порушує суворі стандарти, які він встановив для ЗО. Ця іноземна назва, *Amerikadeutscher Volksbund*, має бути замінена на щось, що звучить більш по-американськи. Що ж до неамериканського звучання, то ніщо не було гіршим за густий баварський акцент самого Куна. Невже він не міг знайти когось іншого, хто говорив би американською англійською?

Але найбільше шеф СД був принижений, якщо не шокований, коли побачив на першій шпальті "*Нью-Йорк Таймс*" фотографію збентеженого лідера Бунду в дружній бесіді з ніким іншим, як з самим Адольфом Гітлером. Вхопившись за пропагандистський підтекст "п'ятої колони", ворожі (тобто єврейські) новинні служби розповсюдили фото по всьому світу як беззаперечний доказ міжнародної змови між Фріцем Куном та його фюрером. Киплячи від приниження, Боле знав, що євреї зробили велику кількість політичного сіна з цієї жахливої помилки, що вони й зробили.

Але ця суперечлива зустріч аж ніяк не була такою огидною, як про неї розповідають у світі. Кун опинився в Берліні на Олімпійських іграх і мав нагоду, як і багато іноземних гостей, більшість з яких були звичайними

людьми, зустрітися з Гітлером, якому він подарував ілюстровану історію Бунду. Фюрер подякував йому, вони обмінялися кількома люб'язностями про Мюнхен (рідне місто Куна і улюблене місто Гітлера), і через 15 хвилин розмова закінчилася. Незважаючи на невинність цієї зустрічі, вона надала Куну величезного авторитету в США, на превеликий жаль для Боле. Вона також привернула увагу кількох урядових слідчих, які проаналізували кожен аспект діяльності бундистів, шукаючи найменші юридичні порушення, за які можна було б притягнути їх до кримінальної відповідальності. Як пише Даймонд, "проблема, з якою зіткнулися слідчі МакКормака-Дікштейна (і) стурбовані чиновники Державного департаменту, полягала в тому, що бундисти не порушували жодних чинних федеральних законів. Звинувачення в антиамериканізмі - це одне, а довести це - зовсім інше. Генеральний прокурор США Гомер Каммінгс і директор ФБР Дж. Едгар Гувер провели розслідування внутрішніх справ Бунду і 5 січня 1938 року оголосили, що група не порушувала жодних федеральних законів". Кун вважав, що "він повинен працювати в рамках американської правової системи, а не проти неї".

### **Мітинг у Медісон-сквер-гарден**

Зрештою, набагато менше людей розглядали Бунд як підривну організацію, якої побоювався Боле, особливо після того, як народне обурення переключилося з бундистів на войовничість президента Франкліна Рузвельта. Бунд став однією з багатьох патріотичних груп, які голосно виступили проти його спроб втягнути Сполучені Штати у військову агресію проти європейських расистів. Сьогодні, після 50 років невинної пропаганди, яка поклала на Гітлера повну відповідальність за Другу світову війну, про Резолюцію Ладлоу майже не згадують, але вона була антиамериканською схемою, яку на початку 1937 року активно просував Рузвельт, щоб реорганізувати федеральну судову систему, яка могла б вимагати проведення "національного референдуму з питання оголошення війни". Це означало, що право оголошувати війну, визначене Конституцією США як виключна прерогатива Конгресу, буде віддано на відкуп газетним опитуванням. Іншими словами, якщо журналістські та урядові демагоги нагнітатимуть достатню суспільну істерію, американський народ можна буде втягнути в будь-яку війну під найхибнішим приводом впливовими групами спеціальних інтересів з власними прихованими планами. Знаючи, що Конгрес рішуче виступає проти його бажання втягнути нашу країну в

іноземні справи, від яких застерігав Джордж Вашингтон, Рузвельт шукав "чорний хід до війни", як описав це один історик. Резолюція Ладлоу була прозорою спробою Рузвельта здійснити неконституційну і неспровоковану агресію проти європейців, які боролися за звільнення своїх народів від міжнародної плутократії, до якої він сам належав.

Американці, які боялися, що в Білому домі висить гармата, почали серйозніше ставитися до ізоляціоністських поглядів Куна, починаючи з масового мітингу в місті Редінг, штат Пенсильванія, який зібрав 15 000 людей. Ще більший мітинг і найбільший публічний тріумф Бунду відбувся 20 лютого 1939 року в Нью-Йорку. Медісон-сквер-гарден, прикрашений колосальними банерами зі свастикою і обвішаний гаслами Бунду, був вщент заповнений покупцями квитків з усього штату. Вони несамовито раділи, коли об'єднані духові оркестри кількох регіональних штабів заграли гімн націонал-соціалістів "Хорст Вессель". Поки музика і оплески заповнювали велику залу, не менше 3000 штурмовиків у формі "О.Д." пройшли в ідеальному строю від задньої частини Медісон-сквер-гарден до трибуни, де Фріц Кун звернувся до своїх 22 000 слухачів. Поруч з ним височіла 30-футова копія Джорджа Вашингтона, день народження якого вони святкували. Це була дуже своєчасна тема, яка протиставляла знамениту політику нашого першого президента "жодних іноземних втручань" міжнародним планам Рузвельта щодо ще однієї іноземної війни.

Лідер Бунду попереджав, що банда Рузвельта, яка складається з єврейських спекулянтів, безрасових плутократів і комуністичних підричників, повинна знищити Третій Рейх, тому що Гітлер створив систему, яка зробила німецький народ економічно незалежним від іноземних біржових впливів. Втрата процвітаючої Німеччини була досить поганою для міжнародних фінансистів. Але інші країни починали прихильно ставитися до тих самих ідей. Якщо вони поширяться на інші країни, то фінансовий контроль євреїв над світом буде втрачено. І ці інші язичницькі держави, так само уражені марксистськими заворушеннями, додатково приваблювали націонал-соціалізм і фашизм, єдині ідеології, достатньо сильні, щоб знищити комунізм. Кун пророчо попереджав, що якщо американці вступлять у війну проти Осі, вони можуть виграти її у військовому плані, але неодмінно програють політично, бо все зло, яке вичистив Гітлер, відродиться і накинеється на Америку, щоб заразити її чумою. Комуністичне проникнення в уряд США знищило б наші свободи, марксизм пронизав би американську думку, а орди чорношкірих дикунів, збуджених і озброєних, спричинили б

хвилю міської злочинності нечуваного масштабу. Як Джордж Вашингтон був батьком нашої конституційної республіки, сказав Кун, так і Адольф Гітлер є батьком нашого расового націоналізму. Вони не виключають один одного. Навпаки, вони обидва доповнюють один одного, як уособлення політичної та расової свободи арійського людства.

Хоча слова лідера Бунду прозвучали з сильним німецьким акцентом, який змусив Емста Боле зніяковіти, вони були сприйняті із захопленням. Здебільшого! Іноді його промову переривали комуністичні хакери, заслані, щоб зірвати зустріч. На превеликий жаль і розчарування штурмовиків, члени натовпу, розлючені цими очевидними марксистськими вигуками, швидко побили червоних до крові, перш ніж занепокоєні люди з О.Д. встигли накласти на них руки. На щастя, їхній шанс з'явився ближче до вечора: "Один чоловік, Айзедор Грінбаум, прорвався крізь лінію солдатів О.Д., що охороняли Куна, і спробував напасти на бундесрайтера. Охоронець впав на Грінбаума і потягнув його зі сцени". Вони зробили більше, ніж це. Побивши його майже до втрати свідомості, вони зірвали з нього штани і навіть труси, а потім кинули його з голим торсом на очах у 22 000 глядачів, які вибухнули какофонічним реготом, дивлячись на роздягненого кіка. Грінбауму дозволили вибігти із зали, підібгавши хвоста, на зимове повітря Нью-Йорка.

### **"Мільйон членів у 1940 році!"**

Медісон-сквер-гарден пройшов повне коло після судового процесу над євреями на ґрунті ненависті шість років тому. Масовий мітинг Бунду став апогеєм його активності. Серед кількох транспарантів з написами, що завішували величезну залу, один з них свідчив: "Мільйон членів у 1940 році!". Можливо, ця мета була недосяжною для Фріца Куна, але скільки ж насправді прихильників залучив Бунд? Дивно, але ніхто не знає напевно. Перед офіційною участю США у Другій світовій війні списки членів Бунду нібито були знищені самими бундистами, очікуючи антинацистського полювання на відьом з боку федерального уряду. Даймонд пише, що штурмовики Організації Об'єднаних Націй становили десяту частину від загальної кількості членів. Якщо це так, ми можемо приблизно оцінити чисельність Бунду в Медісон-сквер-гарден як таку, що належала до регіону Нової Англії, з додатковими особами з інших штаб-квартир на схід від річки Міссісіпі. Ще від 1 500 до 3 000 осіб складала решту підрозділів. Беручи низьку цифру в 4 500 передозованих, ми отримуємо приблизну цифру в 45

000 членів Бунду. Це були активісти, які мали членські квитки, чії мінімальні обов'язки включали сплату внесків, відвідування зборів та розповсюдження літератури.

Крім членів, були незареєстровані прихильники, симпатки, які робили свій внесок у рух у різний, нерегулярний спосіб. Таких людей, ймовірно, було близько чверті мільйона, оскільки на кожного члена Бунду припадало приблизно п'ять прихильників, і це навіть за найскромнішими підрахунками. Щодо тих людей, які прихильно ставилися до Бунду і, можливо, проголосували б за кандидата від Бунду на виборах, якби їм дали таку можливість, ніхто не може знати з упевненістю. Але, безсумнівно, кілька мільйонів американців, можливо, від п'яти до десяти мільйонів, виходячи з наведених вище цифр, віддали б свої голоси за Бунд. Така широка підтримка і активність в Америці назавжди спростовує розраховану брехню про те, що націонал-соціалізм ніколи не мав тут популярності. Але те, що євреї говорять громадськості, і те, що вони обговорюють між собою, - це дві абсолютно різні речі.

Кричачи через захоплені ними засоби масової інформації, що Бунд - це неамериканський "троянський кінь", посланий Гітлером, щоб захопити Сполучені Штати, вони знали, що ця брехня швидко черстве у світлі величезної кількості прихильників Бунду і набагато більшого ізоляціоністського обурення війною Ф.Д.Р.. Голлівуд і газетна пропаганда не могли зупинити зростаючу хвилю народного спротиву їхнім планам. Їхні слуги у ФБР та слідчих комітетах Конгресу не змогли ліквідувати Бунд у законний спосіб.

## **Судовий розгляд та ув'язнення**

Євреї, які ніколи не зупинялися перед простими язичницькими законами, без жодного промаху перейшли до наступного кроку проти Бунду, щоб підірвати його зсередини. Організувавши надзвичайно успішний мітинг у самому серці єврейського Нью-Йорка, лідер Бунду продемонстрував більше зухвальства, ніж вони могли витримати. Всього через два місяці після мітингу в Медісон-сквер-гарден він був звинувачений у підробці документів і крадіжці окружним прокурором міста, політично амбітним Томасом Дьюї. Дьюї сподівався заручитися підтримкою євреїв у своїй майбутній президентській кампанії, розіп'явши їхнього заклятого ворога. За іронією



долі, суд над Куном розпочався 9 листопада, в річницю Мюнхенського путчу, в якому він брав участь 16 років тому. Він мав ще раз довести, що це був період самопожертви.

Куна представляв досвідчений італо-американський адвокат: "Захист Саббатіно був чудовим, і деякий час здавалося, що Дьюї не виграє справу. Обвинувачення Саббатіно роз'їдали звинувачення". Основні звинувачення проти Куна, в тому числі у привласненні 14 548 доларів, отриманих від лютневого мітингу, були зняті. "Зрештою, справа ґрунтувалася на твердженні, що Кун не заплатив 500 доларів адвокату, який захищав шістьох бундистів у справі Німецько-американської поселенської ліги в минулому році". Звинувачення було незначним, але обвинувачення "намагалось переконати присяжних, що, хоча Кун стверджував, що заплатив гонорар, насправді він вкрав гроші (жалюгідні 500 доларів?!) і підробив суму в бухгалтерській книзі. До самого кінця Кун наполягав на своїй невинуватості".

Дійсно, його спартанський спосіб життя і значні заощадження за роки роботи в якості шанованого хіміка зробили ймовірну крадіжку такої незначної суми грошей такою, що смішно суперечить дійсності. Більше того, все життя Куна було присвячене Бунду. Він не мав жодних інтересів поза роботою і товариством, яке вона йому давала. Як зазначив Саббатіно, ніщо в його житті не вказувало на нечесність чи неналежну, а тим паче злочинну поведінку. Навпаки, він послідовно жертвував собою заради своєї країни в Першій світовій війні, ризикував життям під час Мюнхенського путчу, після чого повністю присвятив себе сім'ї і так само беззавітно - Бунду. Ні він, ні його дружина не володіли великим будинком, дорогими автомобілями, товстими банківськими рахунками чи будь-якими іншими розкішними речами. Але це, зрештою, був Нью-Йорк напередодні омріяної євреями війни проти Гітлера. Отже, 5 грудня Фріца Куна визнали винним і засудили до 2,5-5 років ув'язнення у Сінг-Сінг.

## **Кінець Бунду**

Коли японці напали на Перл-Гарбор, Бунд добровільно розпустився. Це була найтемніша епоха для американських націонал-соціалістів. Вони не лише були змушені мовчати, в той час як маси їхніх співвітчизників з радістю працювали, боролися, а іноді й гинули, щоб вбивати своїх білих

співвітчизників в Європі та руйнувати їхню культуру Старого Світу. Вони спостерігали, як вся їхня важка праця, мрії, перемоги і надії останніх шести років випаровувалися у воєнній істерії. Найгірше те, що бундистам довелося стати свідками краху Третього Рейху і огидного тріумфу світового єврейства через його легіони язичницьких дурнів. Світло безпрецедентної ери арійської расової єдності та обіцянки нової Білої цивілізації зникло. Відтепер занепад Заходу тягнув американське суспільство до внутрішнього руйнування тими самими силами, від яких так довго застерігали бундисти. Це був початок кінця світу, і вони це знали. На деякий час це було надто важким випробуванням. Переповнений відчаєм, Джордж Фробес наклав на себе руки 16 червня 1942 року.

### **Сумна доля Фріца Куна**

Фріц Кун теж хотів померти. Він нудився у федеральній в'язниці, забутий зовнішнім світом і зневажений як охоронцями, так і в'язнями. Навіть його дружина Ейза та діти зникли, репатріювавшись до Німеччини. Жодна людина не була більш самотньою. Під час ув'язнення його позбавили громадянства, а після війни депортували. Страждаючи від поганого стану здоров'я, він був звільнений у квітні 1946 року. Востаннє він бачив свою батьківщину в часи розквіту Третього Рейху; зараз більша її частина все ще лежить у руїнах від війни, яку він намагався запобігти. Повернувшись до рідного міста, він знайшов роботу на невеликій фабриці як промисловий хімік. Але жага помсти євреїв все ще не була задоволена, і лише через рік після звільнення він був знову заарештований так званими "денацифікаційними" чиновниками в Баварії за явно фальшивим, абсолютно безпідставним звинуваченням у тісних зв'язках з Адольфом Гітлером, які окупаційна влада вважала злочинними відносинами.

Кун був ув'язнений американськими слідчими з розслідування воєнних злочинів у концтаборі Дахау на невизначений термін. Молода дівчина Гедвіг Мюнц, яка працювала там на об'єкті Військово-повітряних сил США, пожаліла хворого чоловіка, виснаженого не по роках доглядом і жорстоким поводженням, і вивела його за руку через вхідні двері табору. Виявляючи джентльменську вдячність Гедвіг, він, тим не менш, здавався байдужим до власного несподіваного визволення. Не чинячи жодного опору його повторному захопленню через шість місяців, безсердечні чиновники повернули його з настанням зими до неопалюваного Дахау. Нарешті вони

звільнили його в 1950 році, наполегливо пропонуючи йому повернутися додому і померти. Десять років ув'язнення справді підірвали його колись міцний фізичний стан. П'ятдесятип'ятирічний Фріц Кун помер у місті, де народився він і його Ідеал, Мюнхені, 14 грудня 1951 року, під звуки своєї улюбленої різдвяної колядки "Тиха ніч".

Його смерть залишилася практично непоміченою для всього світу, який у той час мав інші проблеми, що відволікали його увагу. Молоді американські солдати гинули від рук небілих комуністів у Кореї, і це була перша війна в довгій низці воєн.



**NS KAMPFRUF**  
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFGABENORGANISATION

*Der Kampf geht weiter!*

Seit lang Jahren nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder als „p. p.“ in der Tschingelzeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Initiative von Wissenschaft, Vererbung, Verfügung und Vererbung haben nicht zugebracht, die Karte der ganzen Welt unsere hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu überlassen.

Alle Nationalsozialisten und sonstige ehrenwerte Völker und Rassenmenschen sollten behüten an Schulen im Kampf um die Erhaltung unserer völkischen Werte.

Der Bewegung ist zwar nicht gelungen, aber die Größe des hochgeliebten Führers ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.


Der vornehmste Gegner ist aber dabei, den Volkseigenen – gegen alle völkischen Werte (?) – zu bringen. Seine Mittel sind Erziehung, Überzeugung und Konvertierung.

Ob „Hitler“ oder „Hitler“, ob im Wahlkampf oder im Wahlkampf, ob als Propagandamittel benutzt oder auf einem Bildschirm anders als John von Neumann oder wie immer!

Hitler!  
Gottfried Leuch



**TROTZ VERBOT NICHT TOT!**




НС уведомителен бюлетин  
[www.nsdapao.org](http://www.nsdapao.org)  
#1005 19.06.2022 (133)  
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Преден доклад  
Интервю с Моли  
Трета част

NSK: Настоящите ни проекти очевидно са свързани с философия и индустрия.

Моли, виждате мисията си за цялостно на тези теми в политиката.

Моли: Опитвам се да обобщавам фотографирания, но най-вече съм се концентрирала върху Адолф Хитлер и Армита на човечеството ([www.thirdreichnews.com/](http://www.thirdreichnews.com/) [truth.htm](http://truth.htm)). Тези съм на 21 страници, а имам още толкова много за пренеся. Изучаването на Историята световна война е абсолютно важно поле от информация. Търсите информация за едно нещо и откривате още две неща, много трябва да прочетете. Чувствате се малко като архивист, който открива




the **NEW ORDER**

Number 176 (2021) Founded 1975 April 26, 2021 (136)

*The Fight Goes On!*

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture denigration, and re-education.

Whether "Hitler" or "Hitler", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hitler!  
Gottfried Leuch



**TROTZ VERBOT NICHT TOT!**

## NSDAP/AO є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами  
Сотні книг багатьма мовами  
Сотні веб-сайтів багатьма мовами



**BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!**  
[www.third-reich-books.com](http://www.third-reich-books.com)



**NSDAP/AO nsdapao.info**